

Aan den Heer Directeur-Generaal van de B.E.B.

Conseil Tripartite.

De Commission Tripartite des Contacts agricoles zette in haar op 4 Juli te Oud-Wassenaar gehouden vergadering de behandeling van de "étude de prix de revient" voort. In dit verband moge er aan herinnerd worden dat de Fransche gedelegeerde, de heer Joffet, in de laatste zitting van de C.C.A. te Parijs voorgesteld had aan de hand van de door de sub-commission de produits végétaux en de sub-commission de produits de grandes cultures gemaakte berekeningen, tot productie accorden te geraken tusschen de tripartite landen. De Fransche zienswijze dat het sluiten van een dergelijk productie accoord een belangrijke stap naar het "verlangde" doel, namelijk de herhaaldelijk door hem genoemde "Union Douaniere", zou betekenen, had toen begrijpelijkwijze een gereserveerde houding zoowel bij de Nederlandse als ook de Belgische gedelegeerde ten aanzien van een dergelijk accoord ten gevolge gehad.

Thans heeft de heer Joffet zijn zienswijze over een dergelijk accord de production, nader uiteengezet. Het principe van het Fransche plan bestaat hierin, dat de 4 landen zich verbinden elkaars behoeften te dekken, alvorens tot export over te gaan. Ten aanzien van tarwe (ook graan in het algemeen) stelde hij voor dat slechts wanneer de behoeften van de 4 landen geheel gedeckt zouden zijn en bovendien een reservevoorraad (waarvan de hoeveelheid en de wijze van financiering een nadere regeling behoeft) tot export zou worden overgegaan.

De Belgische gedelegeerde Forget gaf te kennen, dat hij dit voorstel van een dergelijke draagwijdte achtte, dat hij dit eerst in studie wenschte te nemen.

Wel noemde hij als fundamenteel bezwaar dat een dergelijk accoord onvermijdelijk een systeem van "geleid" agrarisch beleid medebracht. De heer Boerma merkte op dat het een principieele keuze betrof namelijk vrij of gebonden agrarisch beleid. Uit de in Nederland opgedane ervaring was wel gebleken dat een systeem van "binding" voor de Regeering een noodzaak medebracht steeds meer regelingen te moeten treffen. Teneinde echter de voor en nadelen van het Fransche ontwerp te bezien, stelde de heer Boerma voor een "commission préparatoire" in te stellen, tenzijnde de mogelijkheden van toepassing te beschouwen speciaal ten aanzien van tarwe. Wel bleek uit de discussie dat een derdergelijk accoord voor enkele producten eerder toe te passen zou zijn dan voor andere. Voor suikerbieten welke uitsluitend aan één categorie van afnemers worden verkocht zou dit eerder uitvoerbaar zijn dan voor producten als

tarwe, welke voor verschillende doeleinden werden gebruikt. Voor tuinbouwproducten zou een dergelijke regeling bijzonder veel moeilijkheden medebrengen.

De bijgaande nota werd door den heer Joffet gebruikt bij zijn uiteenzetting aangaande de productieaccoorden. Door de Franschen zal echter een nader uitgewerkte schema, richtlijnen voor de "commission préparative" inhoudende, worden uitgewerkt.

DIRECTORAAT GENERAAL VAN DE B.E.B.

9 Juli 1946.

N O T E pour M. JOFFET

-:-:-:-:-:-:-:-

Principes concernant un projet d'accord
dans le cadre du Conseil de Coopération
Economique

Il est créé pour chaque produit, faisant l'objet d'un accord, un Comité de Coordination réunissant les représentants des Administrations intéressées et des producteurs et le cas échéant des industries utilisatrices.

Ce Comité, sur les bases d'une période de référence, s'échelonnant sur plusieurs années consécutives antérieures à 1939, déterminerait les ensemencements limités que les parties contractantes s'engageraient à ne pas dépasser.

Toutefois si des circonstances techniques ou économiques justifiaient soit une modification, soit une augmentation des superficies ensemencées les pays intéressés pourraient demander à une Commission d'arbitrage soit un réaménagement des clauses, soit une dérogation temporaire aux engagements contractés.

Toutes les difficultés venant à surgir au sujet de l'application de l'accord seront portées devant cette commission d'arbitrage.

Le Comité de Coordination, au vu des rendements moyens et des besoins déterminerait pour chaque pays sa production et ses besoins.

Ainsi apparaîtrait le solde total déficitaire au exportateur total.

Les parties contractantes dont les besoins ne pourraient être satisfaits par la production nationale s'engageraient à effectuer par priorité et suivant une proportion qui serait déterminée par le Comité de Coordination leurs importations nécessaires dans les pays membres de l'Union.

La part exportatrice des pays membres pourraient être déterminée en tenant compte soit des superficies, soit de la production de chaque pays.

Si la récolte dans les pays déficitaires dépassait les prévisions établies la fraction non exportable de chaque pays serait affectée à un stock de sécurité commun aux quatre pays.

Le Comité de Coordination déterminerait, compte tenu des besoins de chaque pays, le niveau du stock de sécurité nécessaire à l'ensemble des quatre pays.

Le financement de ce stock serait assuré par tous les pays membres de l'Union proportionnellement à leurs besoins.

Il appartiendrait à chaque pays d'indiquer au Comité de Coordination le stock nécessaire pour assurer le ravitaillement de sa population.

Au vu de ces propositions, le Comité de Coordination fixerait le stock nécessaire pour chaque membre de l'Union et par suite le stock total.

L'accord de production, pris sur le plan agricole, serait doublé d'une convention commerciale et financière.

Le prix d'achat C.A.F. des produits provenant des principaux pays producteurs pourrait être adopté comme base des clauses financières de l'accord. -